

## Cywilizacja życia

XXIII Dzień Papieski  
15 X 2023



FUNDACJA  
MŁODZIEŻY  
KATOLICKIEJ

**Pomóż zdolnej  
i niezamożnej młodzieży:  
SMS „STYPENDIA”  
pod 74 265 (4,92 zł z VAT)**

[www.dzielo.pl](http://www.dzielo.pl)



### Parafia Rzymskokatolicka pod wezwaniem św. Floriana

ul. Biskupicka 2, Brwinów  
<http://swflorian.home.pl>

**Msze Święte w niedziele:**  
7.00, 9.00, 10.30, 11.45, 13.00, 18.00

**Msze Święte  
w dni powszednie:**  
7.00, 8.00, 18.00

#### Nabożeństwa:

**Adoracja** Najświętszego Sakramentu  
we wtorki w godz. 8.30–18.00  
oraz w I piątki miesiąca po wieczornej Mszy  
Świętej

**Nowenna** do Matki Boskiej Nieustającej  
Pomocy w środy o godz. 18.00

**Koronka** do Miłosierdzia Bożego  
w piątki po wieczornej Mszy Świętej

**Kancelaria:**  
informacje na str. 4

Św. Jan Paweł II przestrzegał, że losy naszej cywilizacji zależą od wyniku trwającej konfrontacji między kulturą życia a kulturą śmierci. Przy czym ta druga „kultura” zasługuje na ujęcie w cudzysłów, gdyż jest dokładnym przeciwieństwem tego co to słowo oznacza.

Życie pełne, obfitujące we wszelkie dobra! Któż z nas nie marzy o czymś takim? Niemożliwe? Oto obietnica Jezusa zapisana w Ewangelii wg. św. Jana: „Ja przyszedłem po to, aby owce miały życie i miały je w obfitości” (J 10, 10). To zapewnienie Jezusa św. Papież Jan Paweł II cytuje już w pierwszych wersetach encykliki poświęconej wartości życia. I przypomniał, że „Ewangelia życia znajduje się w samym sercu orędzia Jezusa Chrystusa”. Od tych pierwszych słów pochodzi sam tytuł Encykliki: Ewangelia życia, Evangelium vitae. Tak, bo życie jest darem od Boga i to jest dla nas radosna nowina, Ewangelia. Bóg udziela nam swoich darów zawsze w obfitości, Jego hojność nie zna granic. Owszem, całe bogactwo Bożego daru życia poznamy w pełni dopiero w wieczności. Pełnia życia człowieka „przekracza znacznie wymiary jego ziemskiego bytowania człowieka, ponieważ polega na uczestnictwie (dokończenie na str. 2 i 3)

### TWEET OD PAPIEŻA



**Wołanie dzieci, kobiet  
i mężczyzn zranionych przez  
wojnę wznosi się do Boga  
jako przejmująca modlitwa  
do serca Ojca. Każda wojna  
to nic innego jak droga  
śmierci, która tuzi niektórych,  
że będą zwycięzcami.**

## Komentarz do Ewangelii

Temat winnicy łączy dzisiejsze czytania i psalm responsoryjny.

Ewangeliczna przypowieść Jezusa o robotnikach w winnicy przypomina o tym, że to Bóg ją zasadził i troszczy się o nią, a ludzie zamiast oddać mu należną cześć i zgodnie pracować dla wspólnego dobra, niszczą ją, a czasem też tych, których On sam do nich posyła.

Los robotników wydaje się przesądzony, ale wołanie psalmisty „Już więcej nie odwrócimy się od Ciebie, daj nam nowe życie, a będziemy Cię chwaliłi. Odnów nas, Panie, Boże Zastępów i rozjaśnij nad nami swoje oblicze, a będziemy zbawieni” dodaje nadziei i przypomina, że Bóg jest miłosierny. Może przemienić nawet najbardziej zatwardziałe serca, jeśli będziemy o to gorliwie prosić. Za św. Pawłem starajmy się wprowadzać w czyn słowa skierowane do Filipian: „O nic się zbytnio nie troskajcie, ale w każdej sprawie wasze prośby przedstawiajcie Bogu w modlitwie i błaganii z dziękczynieniem. A pokój Boży, który przewyższa wszelki umysł, będzie strzegł waszych serc i myśli w Chrystusie Jezusie”.

– ks. Wojciech

## Czytanie pierwsze

Iz 5, 1-7

Chcę zaśpiewać memu Przyjacielowi pieśń o Jego miłości ku swojej winnicy! Przyjaciel mój miał winnicę na żyznym pagórku. Otóż okopał ją i oczyścił z kamieni, i zasadził w niej szlachetną winorośl; pośrodku niej zbudował wieżę, także i tłocznię w niej wykuł. I spodziewał się, że wyda winogrona, lecz ona cierpkie wydała jagody. «Teraz więc, o mieszkańcy Jeruzalem i mężowie z Judy, rozsądźcie, proszę, między Mną a winnicą moją. Co jeszcze miałem uczynić winnicy mojej, a nie uczyniłem w niej? Czemu, gdy czekałem, by winogrona wydała, ona cierpkie dała jagody? Więc dobrze! Pokażę wam, co uczynię winnicy mojej: rozbiorę jej żywoptot, by ją rozgrabiono, rozwalę jej ogrodzenie, by ją stratowano. Zamienię ją w pustynię, nie będzie przycinana ni plewiona, tak iż wszędzie osty i ciernie. Chmurom zakazę spuszczać na nią deszcz». Otóż winnicą Pana Zastępów jest dom Izraela, a ludzie z Judy szczepem Jego wybranym. Oczekiwał On tam sprawiedliwości, a oto rozlew krwi, i prawowierności, a oto krzyk grozy.

## Psalm

Ps 80 (79), 9 i 12. 13-14.  
15-16. 19-20

Winnicą Pana jest dom Izraela

Przeniosłeś winorośl z Egiptu i zasadziłeś ją, wygnawszy pogan. Rozpostarła swe pędy aż do Morza, aż do Rzeki swoje latorośle.

Dlaczego zburzyłeś jej ogrodzenie i każdy przechodzień zrywa jej grona? Niszczy ją dzik leśny i obgryzają polne zwierzęta.

Powróć, Boże Zastępów, wejrzyj z nieba, spójrz i nawiedz tę winorośl. Chroń to, co zasadziła Twoja prawica, latorośl, którą umocniłeś dla siebie.

Już więcej nie odwrócimy się od Ciebie, daj nam nowe życie, a będziemy Cię chwaliłi. Odnów nas, Panie, Boże Zastępów, i rozjaśnij nad nami swoje oblicze, a będziemy zbawieni.

w życiu samego Boga”. Tym niemniej rzutuje ona także na „wielkość i ogromną wartość ludzkiego życia także w jego fazie doczesnej”. Tymi słowami wprowadza św. Jan Paweł II do lektury swojej encykliki na temat radosnej nowiny życia i zaprasza do szerzenia cywilizacji życia. Używanej zamiennie z terminem: kultura życia. Kultura życia z kolei tworzy cywilizację miłości. Jakie to ważne dzisiaj, kiedy za naszą wschodnią granicą toczy się walka o ocalenie życia (jeśli tak będzie jeszcze w październiku 2023), o prawo do życia w wolności i w pełni właściwej dla miłości. Św. Jan Paweł II przestrzegał, że losy naszej cywilizacji zależą od wyniku trwającej konfrontacji między kulturą życia a kulturą śmierci. Przy czym ta druga „kultura” zasługuje na ujęcie w cudzysłów, gdyż jest dokładnym przeciwieństwem tego, co to słowo oznacza.

Św. Jan Paweł II wskazał konkretne środowiska, w których cywilizacja życia znajduje swój najbardziej żyzny grunt. Są nimi: rodzina, dzieci i młodzi. Pierwszym i najważniejszym z nich, zdaniem Papieża Rodziny, jest rodzina. Choć i w rodzinie może dochodzić do bolesnego zderzenia cywilizacji życia z cywilizacją śmierci. Pisał o tym w Liście do Rodzin (nr 10). Papież zdaje sobie sprawę z tego, że „dziecko oznacza dla rodziców nowy trud, nowy zasób potrzeb i kosztów. Stąd też pokusa, ażeby go nie było”. Czasem postrzega się dziecko nie jako dar, ale jako kogoś, kto przychodzi zabierać, zając miejsce którego i tak coraz mniej jest na świecie. Czy jednak dziecko naprawdę niczego nie wnosi do rodziny i społeczeństwa? – pyta retorycznie Papież Rodziny. „Trudno temu zaprzeczyć. Dziecko obdarowuje sobą rodzinę. Jest darem dla rodzeństwa i dla rodziców. Dar życia staje się równocześnie darem dla samych dawców”. W ten sposób także dzieci stają się przekazicielami Ewangelii życia. Przyczyniają się do szerzenia cywilizacji życia. Ewangelia życia staje się niemal Ewangelią dziecka.

„Ewangelia jest głęboko przeniknięta prawdą o dziecku. Można by ją nawet w całości odczytywać jako Ewangelię dziecka”. Te słowa napisał w liście do dzieci blisko 75-letni wówczas papież. Ewangelia dziecka staje się tym samym drogą szerzenia cywilizacji życia. Przywykliśmy sądzić, że zadaniem dorosłych jest ukazywanie dzieciom sztuki życia. Tymczasem może być też odwrotnie: dzieci też mogą czegoś nauczyć dorosłych. Jezus stawia dziecko jako wzór cech, które otwierają także dorosłym drogę do pełni życia w Królestwie Niebieskim. Cechy, które powinny charakteryzować dorosłych, znajdują się w sposób naturalny w dzieciach. Oto ich lista: „Niebo jest dla tych, którzy są tak prości jak dzieci, tak pełni zawierzenia jak one, tak pełni dobroci i czystości” (Jan Paweł II List do dzieci). Niezwykły urok bije ze słów, którymi Jan Paweł II określał dzieci w czasie Jubileuszu Rodzin w obchodzonym w Rzymie 2000 r. Porównał dzieci do „wiosny rodziny i społeczeństwa”. Jakkolwiek trudno nam wczuć się w klimat tego porównania w samym środku jesieni, to jednak spróbujmy poczuć coś z jego smaku. A jest nim genialne w swojej intuicji zestawienie wiosennej pory roku i okresu dzieciństwa. O ile wiosna kojarzy się z „atmosferą pełną życia, kolorów, światła i śpiewu”, to dzieci noszą je w sobie w sposób spontaniczny i naturalny. Wiosna, jako pora rozkwitu życia, jest nośnikiem nadziei.

**Czytanie drugie**

**Flp 4, 6-9**

O nic się już nie martwcie, ale w każdej sprawie wasze prośby przedstawiajcie Bogu w modlitwie i błaganii z dziękczynieniem. A pókój Boży, który przewyższa wszelki umysł, będzie strzegł waszych serc i myśli w Chrystusie Jezusie.

Na koniec, bracia, wszystko, co jest prawdziwe, co godne, co sprawiedliwe, co czyste, co miłe, co zasługuje na uznanie: jeśli jest jakąś cnotą i czynem chwalebny – to bierzcie pod rozwagę.

Czyńcie to, czego się nauczyliście, co przejęliście, co usłyszeliście i co zobaczyliście u mnie, a Bóg pokoju będzie z wami.

**Ewangelia**

**Mt 21, 33-43**

Jezus powiedział do arcykapłanów i starszych ludu:

«Posłuchajcie innej przypowieści. Był pewien gospodarz, który założył winnicę. Otoczył ją murem, wykopał w niej tłocznię, zbudował wieżę, w końcu oddał ją w dzierżawę rolnikom i wyjechał.

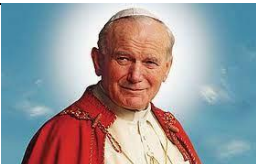
Gdy nadszedł czas zbiorów, posłał swoje sługi do rolników, by odebrali plon jemu należny. Ale rolnicy chwycili jego sługi i jednego obili, drugiego zabili, trzeciego zaś ukamienowali. Wtedy posłał inne sługi, więcej niż za pierwszym razem, lecz i z nimi tak samo postąpili. W końcu posłał do nich swego syna, tak sobie myśląc: Uszanują mojego syna. Lecz rolnicy, zobaczywszy syna, mówili do siebie: „To jest dziedzic; chodźcie, zabijmy go, a posiadziemy jego dziedzictwo”. Chwyciwszy go, wyrzucili z winnicy i zabili. Kiedy więc przybędzie właściciel winnicy, co uczyni z owymi rolnikami?»

Rzekli Mu: «Nędzników marnie wytraci, a winnicę odda w dzierżawę innym rolnikom, takim, którzy mu będą oddawali plon we właściwej porze».

Jezus im rzekł: «Czy nigdy nie czytaliście w Piśmie: „Ten właśnie kamień, który odrzucili budujący, stał się głowicą węgła. Pan to sprawił, i jest cudem w naszych oczach”. Dlatego powiadam wam: Królestwo Boże będzie wam zabrane, a dane narodowi, który wyda jego owoce».

Także dzieci są „nadzieją, która rozkwita wciąż na nowo, projektem, który nieustannie się urzeczywistnia, przyszłością, która pozostaje zawsze otwarta. Przychodząc na świat, przynoszą z sobą orędzie życia, które wskazuje na pierwszego Stwórcę życia”. Nie sposób w tym miejscu nie zadać pytania? Czy ktoś z takim pietyzmem i delikatnością kontemplujący urok dzieciństwa mógł dopuścić się zaniedbań w kwestii ochrony skrzywdzonych dzieci, o co bywa dziś oskarżany? Czy papież tak głęboko zanurzony w „Ewangelii dziecka”, mógł przyzwalać na zabijanie życia wiary w sercach dzieci niosących orędzie życia? Po okresie dzieciństwa przychodzi młodość, a wraz z nią nowe szanse szerzenia cywilizacji życia. Młodość jest tym etapem życia w którym szczególnie mocno dochodzi do głosu „potencjalność konkretnego człowieczeństwa, w którą wpisany jest jakby cały projekt przyszłego życia”. W „Liście do młodych” (1985), z którego pochodzą te słowa, Jan Paweł II występuje także jako prawdziwy ambasador polskiej kultury. Młodzi z całego świata mogli wyczytać krótki epigramat Zygmunta Krasińskiego o młodości: „młodość... jest rzeźbiarką, co wykuwa żywot cały”, gdyż „kształt, jaki nadaje ona konkretnemu człowieczeństwu każdego młodego człowieka utrwała się w całym życiu”. W młodych drzemie szczególnie silna „wola życia”, w ich marzeniach i nadziejach. Stąd prośba papieża, aby młodzi stawali się „prorokami życia”:

„Bądźcie prorokami słowem i czynem, buntując się przeciw cywilizacji egoizmu, która często traktuje człowieka jako narzędzie zamiast jako cel, depcząc jego godność i uczucia w imię korzyści materialnej” (Orędzie na XI Światowy Dzień Młodzieży, Rzym, 31.03.1996). Powtórzy to wezwanie w orędziu na Dzień Młodzieży 5 lat później. Sam będąc już w podeszłym wieku papież docenił typowe dla młodego wieku pragnienia życia czystego, pięknego, spełnionego: „Drodzy młodzi, niech was nie zadowala nic co jest poniżej najwyższych ideałów! Nie dajcie się zniechęcić tym, którzy rozczarowani życiem nie słyszą głębszych i bardziej autentycznych pragnień ich serca. Macie rację, gdy nie godzicie się na nijakie rozrywki, przelotne mody i propozycje, które was umniejszają. Jeśli zachowacie wielkie pragnienie Boga, zdołacie uniknąć przeciętności i konformizmu, tak rozpowszechnionych w naszym społeczeństwie”. Widzimy z tego pobieżnego przeglądu, jak różnorakie środowiska i etapy szerzenia cywilizacji życia dostrzegał św. Jan Paweł II. To jest zadanie rodziny, to jest piękno dzieciństwa i projekt do urzeczywistnienia przez młodych. Ponieważ Bóg powierza człowieka człowiekowi, każdy człowiek jest stróżem swego brata – napisze Jan Paweł II w pierwszych numerach encykliki Evangelium vitae. O ileż bardziej wszyscy jesteśmy wezwani, „aby kochać i szanować życie każdego człowieka oraz dążyć wytrwale i z odwagą do tego, by w naszej epoce, w której mnożą się zbyt liczne oznaki śmierci, zapanowała wreszcie nowa kultura życia, owoc kultury prawdy i miłości – ks. Jarosław Wojtkun



**„Człowiek nie może żyć bez miłości. Człowiek pozostaje dla siebie istotą niezrozumiałą, jego życie jest pozbawione sensu, jeśli nie objawi mu się Miłość, jeśli nie spotka się z Miłością, jeśli jej nie dotknie i nie uczyni w jakiś sposób swoją, jeśli nie znajdzie w niej żywego uczestnictw**

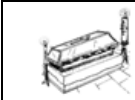
– fragment homilii Ojca Św. w Turynie, 13 kwietnia 1980 r.

## OGŁOSZENIA parafialne – XXVII Niedziela zwykła 08 października 2023 r.

1. W przyszłą niedzielę obchodzić będziemy XXIII Dzień Papieski pod hasłem: „Jan Paweł II – Cywilizacja życia”. Tego dnia w całej naszej Ojczyźnie po Mszach św. będzie przeprowadzana dobrowolna zbiórka do puszek na Fundację „Dzieło Nowego Tysiąclecia” na stypendia dla niezamożnej młodzieży z polskich wsi i miasteczek.
2. W październiku zapraszamy na tradycyjne nabożeństwa różańcowe, które w naszym kościele odprawiamy o godz. 17.30.
3. W piątek 13 października po Mszy św. wieczornej odprawimy ostatnie w tym roku nabożeństwo fatimskie. Tego dnia nie będzie nabożeństwa różańcowego o godz. 17.30.



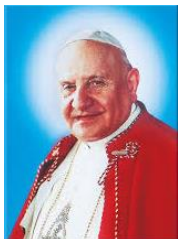
**Sakrament Chrztu Świętego przyjęli:**  
**Maja Zuzanna Pora, Ignacy Jan Kacperski**



**W minionym tygodniu z naszej wspólnoty parafialnej odeszli:**  
**+ Irena Korczak, + Elżbieta Sajkowicz**

### Z kalendarza liturgicznego

## 11 października – Wspomnienie Dobrego Papieża



Mimo krótkiego pontyfikatu jest uznawany za jednego z najwybitniejszych papieży w dziejach Kościoła. Angelo Giuseppe Roncalli, późniejszy Jan XXIII, urodził się 25 listopada 1881 r. w Sotto il Monte w ubogiej rodzinie rolników. Wychowywał się w małej górskiej wiosce w północnych Włoszech. Wraz z licznym rodzeństwem żył nader skromnie, do szkoły chodził zazwyczaj boso. Te doświadczenia ukształtowały jego charakter i sprawiły, że nawet gdy zasiadł na tronie Piotrowym, zachował pokorę oraz wielką prostotę. Nie imponowały mu godności, którymi stopniowo go obdarzano. Już od dziecka dojrzewiała w nim myśl o kapłaństwie, pragnął zostać wiejskim proboszczem, ale Bóg przeznaczył go do przewodzenia całemu Kościołowi. Zanim do tego doszło, Angelo Roncalli zdobywał doświadczenie, które sprawiło, że został papieżem i doprowadził do przełomowego wydarzenia w historii Kościoła – Soboru Watykańskiego II. Świecenia przyjął w 1904 r., tuż przed nimi obronił doktorat z teologii. Jego talenty i pracowitość szybko zostały dostrzeżone, a młody kapłan został sekretarzem bp. Giacoma Radiniego-Tedeschi. W 1925 r. przyjął święcenia biskupie i obrał za swoją dewizę słowa Obedientia et Pax (Posłuszeństwo i pokój), którym pozostał wierny do końca życia. W tym czasie całkowicie poświęcił się służbie w dyplomacji watykańskiej. Pełnił funkcje apostolskiego delegata w Bułgarii, Turcji i Grecji oraz nuncjusza apostolskiego we Francji. W czasie II wojny światowej pomagał uchodźcom oraz organizował dostawy lekarstw i jedzenia dla tysięcy potrzebujących. Dzięki dyplomatycznemu kunsztowi uzyskał od władz tureckich pozwolenia na przejazd do Palestyny dla uciekających z Europy żydowskich dzieci – uratował je w ten sposób od niechybnej śmierci. W 1953 r. został mianowany kardynałem i patriarchą Wenecji. Łatwo zjednywał sobie ludzi. Jego otwartość, bezpośredniość i nieprzeciętne poczucie humoru sprawiały, że szybko nawiązywał dialog nawet z osobami, które miały diametralnie odmienne poglądy. Mawiał: „Wolę raczej to, co łączy, niż to, co dzieli”. W 1958 r., po zaledwie 3-dniowym konklawe, został powołany na tron Piotrowy i przyjął imię Jan XXIII. Wybór na papieża go nie zmienił – pozostał człowiekiem pogodnym, chętnym do żartów i spragnionym kontaktu ze zwykłymi ludźmi. Wszedłszy po raz pierwszy do watykańskich apartamentów, otworzył okno i powiedział: „Wpuśćmy trochę świeżego powietrza”. „Kościół nie jest muzeum archeologicznym” – powtarzał papież, czym wyznaczył drogę otwarcia się Kościoła na świat. Milowym krokiem okazał się zwołany przez niego w 1959 r. sobór powszechny, którego zakończenia nie doczekał. „Łagodność, dobroć, miłość” – to przesłanie, które pozostawił światu i Kościołowi. Wszyscy zapamiętali go jako dobrego człowieka i dobrego papieża. Św. Jan XXIII zmarł. 3 czerwca 1963 r. w Watykanie.

– Ireneusz Korpyś

### Parafia Rzymskokatolicka

**pw. św. Floriana**

**ul. Biskupicka 2**

**05-840 Brwinów**

**http://swflorian.home.pl/**

**tel. 22 729 61 44**

(czynny w godzinach pracy kancelarii)

**e-mail:**

**florianustv@gmail.com**

**Duszpasterze: (dni dyżuru)**

**Proboszcz**

**ks. Maciej Kurzawa**

(dyżur we wtorki)

**ks. Mariusz Białęcki**

(dyżury w poniedziałki i środy)

**ks. Dariusz Drozdek**

(dyżur w czwartki)

**ks. Wojciech Koszutski**

(dyżur w piątki)

**Pomoc duszpasterska:**

**ks. Marian Wnuk**

**Kancelaria parafialna:**

**od poniedziałku do piątku**

**w godz. 9–10 oraz 16.30–17.30**

**W soboty w godz. 9–10**

**Odwiedziny chorych**

na indywidualne wezwanie

**Sakrament chrztu**

w II i IV niedzielę podczas Mszy Świętej o godz. 13.00

Należy zgłosić się dwa tygodnie wcześniej do kancelarii parafialnej z dokumentami

**Wspólnoty**

**działające przy parafii**

**Przyjaciele Oblubieńca**

spotkania I i II grupy we wtorki,

– obie grupy o godz. 19.30

**Żywy Różaniec i Straż Honorowa**

**Najświętszego Serca Pana Jezusa**

spotkania w I soboty miesiąca

po Mszy Świętej o godz. 8.00

**Kościół Domowy**

spotkania kręgów w soboty

ustalane z ks. Wojciechem

**Wspólnota Młodych „Ławica”**

spotkania w środy o godz. 19.00

**Wspólnota Matki w Modlitwie**

spotkania w środy o godz. 18.00

**Chór i schola dziecięca**

spotkania ustalane z p. Organistą

**Ministranci i Lektorzy**

zbiórki w soboty o godz. 10.00

**Nr konta bankowego parafii:**

**51-9291-0001-0097-6464-2000-0010**